

Nr 443

Av herr **Allard m.fl.**, om flyttning av Villingsbergs skjutfält i Kilsbergen.

(Lika lydande med motion nr 378 i Första kammaren)

Det moderna livet ställer ständigt ökade krav på den enskilda samhällsmedlemmens förmåga och effektivitet. Om dessa krav skall kunna uppfyllas måste den enskildes behov av avkoppling, rekreation och fysisk träning tillgodoses. Vi blir därför alltmer beroende av miljöbyten, motion och kontakt med naturen.

Det betraktas numera också som en självklar uppgift för samhället att tillförsäkra innevånarna områden som lämpar sig för utevistelse och mer avancerat friluftsliv.

Ett sådant område är Kilsbergen i Örebro län. I fritidsutredningens förslag (SOU 1940: 12) om inrättande av fritidsreservat ingick Kilsbergen som ett av de största och mest lämpade i Mellansverige.

Genom sitt läge, sin topografi och sin natur är Kilsbergen redan nu flitigt utnyttjade för halvdags- och heldagsutflykter speciellt under vintertid. Vackra vintersöndagar kan besöksantalet vid Ännaboda friluftsgård, som är den största anläggningen i Kilsbergen, uppgå till 4 000—5 000 personer. Besökarna kommer icke bara från de närbelägna städerna Örebro, Karlskoga och Kumla utan också från mer avlägsna städer och tätorter i Mellansverige.

Den för vintersporten mest lämpade delen är det område som ligger norr om Europaväg 18 mellan Örebro och Karlskoga. Det har en längd av ca 30 km och en bredd av 12—15 km. En betydande del av detta område (ca 10 500 ha) utnyttjas emellertid som militärt skjutfält (Villingsbergs skjutfält). Därigenom är möjligheterna att utnyttja Kilsbergen för friluftsliv starkt begränsade. Inom skjutfältsdelen finns ett rikt sjösystem, medan det endast finns ett fåtal sjöar inom friluftsområdet.

På uppdrag av Örebro läns landsting har landstingets regionplanekontor påbörjat en generalplanering av Kilsbergens friluftsområde. En målsättning för planeringen är att söka göra Kilsbergen mer utnyttjade året runt, varigenom investeringar i fasta anläggningar såsom stugor, serveringar och överliggningslokaler kan bli räntabla. Om inom skjutfältet belägna sjöar, bär- och svampmarker utan risker och inskränkningar bleve tillgängliga för allmänheten kunde ett utomordentligt attraktivt och värdefullt året-runt-område skapas. Kilsbergen skulle då kunna utnyttjas av en väsentligt större publik än nu är fallet och bli i verklig mening ett Mellansveriges fritidsområde.

Då riksdagen 1943 beslutade om skjutfältets förläggning till Kilsbergen var meningarna starkt delade, och frågan kunde slutligt avgöras först efter gemensam votering. Det skäl som då anfördes mot en skjutfältsanläggning i Kilsbergen var att för friluftsliv värdefulla områden skulle gå förlorade och att allmänhetens möjligheter att utnyttja Kilsbergen skulle bli starkt begränsade. Dessa farhågor har under de år som gått sedan skjutfältet kom till visat sig vara riktiga. Med den utökade fritiden och det stegrade behovet av centralt belägna friluftsområden utgör Villingsbergs skjutfält i dag ett större hinder för friluftslivet än vad som kunde överblickas i början på 40-talet.

Vi anser därför att en utredning nu bör ske med syfte att ersätta Villingsbergs skjutfält med motsvarande anläggningar på annan för skjutfält lämplig plats.

Med hänvisning till vad här anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning och förslag om att Villingsbergs skjutfält i Kilsbergen ersättes av motsvarande anläggning på annan plats.

Stockholm den 26 januari 1966

Henry Allard

Marta Lindberg

Lena Renström-Ingenäs

Erik Brandt
